

Megan Makaferti

dodatne
porcije

Prevela
Jelena G. Nikolić

Laguna

Naslov originala

Megan McCafferty
SECOND HELPINGS

Copyright© 2003 by Megan McCafferty

Translation Copyright© 2009 za srpsko izdanje, Laguna

Za moje roditelje

30. jun

Houp,

Kad ti ovo dobiješ, ja ću već biti na Letnjoj pretfakultetskoj dodatnoj nastavi iz umetnosti. Mislim da je urnebesno što program za nadarene i talentovane nosi akronim (SPECIAL)¹ koji ima upravo suprotnu obrazovnu konotaciju.

Iako sam oduševljena što ću izbeći još jedno leto služenja brze hrane na šetalištu, ne mogu a da se ne osećam kao prevarant. Ne zanima mene baš toliko da *iskusim umetničke, intelektualne i društvene aktivnosti ključne za uspešnu karijeru u umetničkim delatnostima* kao što piše u brošuri. Moja motivacija je jednostavna: bekstvo. Znam da je jedini način da se priprelim za poniženja završne godine u Pajnvilskoj gimnaziji – da izbegavam svakoga i sve što ima veze sa tom školom što duže budem mogla. Eto zašto je ovo moje letovanje u stvari progonstvo.

Znaš da bih ostala u ovoj bestragiji opustošenih tržnih centara celog leta samo da si se ti ponudila da mi dođeš u posetu u Džerzi umesto da letiš po Evropi. Težak izbor. Da mi nisi najbolja drugarica i da te ovoliko ne volim, mrzela bih te. Ne zbog tvoje odluke, nego zbog mogućnosti da to uradiš, pre svega.

Znam da će naš raspored po kome treba da šaljemo jedna drugoj mejl ili poruku svakog dana i da se čujemo jednom nedeljno biti van upotrebe dok se ti ne vratiš u Tenesi. Ali ne zaboravi da pišeš. I više od jednom mesečno, ako budeš raspoložena. A ako ne, pa, onda manje. Iako mi ti tu glumiš neku međunarodnu facu, ovo su još uvek **Smernice za održavanje kontakta bez imalo griže savesti**. Sa posebnim naglaskom na ono *bez griže savesti*.

Zavidno tvoja,
Dž.

jul

¹ Engl.: Summer Pre-College Enrichment Curriculum In Artistic Learning. (Prim. prev.)

prvi

Ne mogu da verujem da sam nekad ovo radila skoro svakog dana. Ili pre, noći. U tim sitnim satima, dok je nebo bilo purpurno a kuća odimala snom, ja bih bdela, potpuno budna, nad svojom ofucanom crno-belom beležnicom. Piskarala bih, žvrljala i šarala dok me ruka, a ponekad i duša, ne zaboli.

Pisala sam i pisala i pisala. A onda, jednog dana, prestala sam.

Izuzev pisama Houp i uvodnih članaka za *Galebov glas*, nisam napisala ništa ozbiljno već mesecima. (Zato i jeste prava besmislica što pohađam ovaj SPECIAL.) Nema mi druge nego da ponovo počnem pošto se od mene zahteva da vodim dnevnik za nastavu pisanja u SPECIAL-u. Ali će ovaj dnevnik biti drugačiji. Mora da bude drugačiji. Ili će me strpati u ludnicu.

Moj poslednji dnevnik bio je jedini svedok svake sramotne i čisto moronske misli koju sam pomislila u toku drugog i trećeg razreda gimnazije. A poput mafije, i ja sam koknula jedinog svedoka. Tačnije, stranu po stranu sam iscepala i propustila kroz tatinu mašinu za rezanje papira, od dnevnika su ostale samo grešne konfete. Želela sam da obavim ritualno spaljivanje u kaminu, ali mama mi nije dala jer se plašila da bi mastilo iz hemijske ispuštilo toksični oblak i sve nas pobilo. Čak i ovako prolupala, znala sam da bi to bio nepotreban melodramski detalj.

Uništila sam taj dnevnik jer je sadržao sve ono što je trebalo da pričam najboljoj drugarici. Uništila sam ga prvog dana nove godine, poslednji put kad sam se videla s Houp, što je bilo i prvi put da sam se videla s njom otkako se odselila u Tenesi. Moja odluka:

jalaca i svih nas ostalih. Ne, moji rezultati nisu toliko odražavali moj nadmoćni intelekt koliko moju sposobnost da popamtim sve one male trikove za rasturanje testa. Za mene je završni test bio nužno zlo, ali ne i velika trauma kao za većinu srednjoškolaca. Na drugoj i trećoj godini daleko više stvari mi je teže palo od ovog testa sposobnosti za fakultet. S obzirom na to da sam uništila sve dokaze mojih muka, da pogledamo:

Najveće traume Džesike Darling: Izdanje za 2000–2001.

Trauma br. 1: Moja najbolja drugarica se odselila hiljadu i po kilometara daleko. Nakon što joj se brat predozirao, Houpini roditelji su je odveli u svoj mali rodni grad na jugu, tamo gde, navodno, vlada dobri, stari moral. Ne mogu da krivim Viverove što pokušavaju da zaštite njenu nevinost, jer je Houp verovatno poslednja bezazlena osoba na ovoj planeti. Njeno odsustvo me je snašlo baš usred školske godine, devetnaest dana pre mog gorkog šesnaestog rođendana, taman uoči dolaska novog veka. Ljudski rod je preživio dolazak leta dvehiljaditog, ali moj svet se srušio.

Evo kakva je najbolja drugarica Houp meni bila (i jeste): ona je bila jedina osoba koja razume zašto ne podnosim Bezglavu ekipu (pod tim nazivom su bile poznate Manda, Sara i Bridžit, sve zajedno, pre nego što je Manda spavala sa Bridžitinim dečkom Burkom). A kad sam ja počela da menjam stihove pop pesama u ime kreativnog sprdanja s njima, ona je dokazala svoje brojne umetničke talente tako što je snimala sebe kako ih peva (uz sopstvenu pratnju na klaviru), pa je sve to narezala na kompakt-disk (*E, ovo ja zovem zabavno!*, deo 1), i poput profesionalca dizajnirala korice sa sve beleškama („A posebno *mučas grasijas* Huliju i Enrikeu Iglesijasu za svu ljubav i inspiraciju koju ste mi godina ma pružali. *Te amo i te amo...*“) Upravo slušam njenu urnebesnu obradu *Celulit*, to jest Sarinu pesmu, otpevanu na muziku pesme *Satelit*, Benda Dejva Metjuza.

*Celulit na mojim butinama
Izgleda kô malter, tera me u plač
Dupe od sala*

*Celulit, nijedan kupaći ne vredi
Moram naći neki
Al' ne smem da se pogledam u ogledalu kabine*

*Refren:
Kreme ne pomažu, a da vežbam – nema šanse!
Roditelji još neće da mi plate liposukciju
Moje ogromno dupe treba zameniti
Gore, dole, gde god se okreneš, tu je
Moj celulit.*

Ako to nije dokaz da je Houp jedina koja se smejala mojim šalama i saosećala sa mojim suzama, ne znam šta jeste. Još uvek se čujemo telefonom i pišemo pisma, ali toga nikad dosta. A za razliku od svojih vršnjaka, ja mislim da stalna dostupnost mejla i interaktivnih poruka nije adekvatna zamena za kontakt licem-u-lice, oči-u-oči, od-srca-srcu. To je jedan od razloga što sam čudakinja. Kad smo već kod toga...

Trauma br. 2: Za prijatelje sam imala jadne i bedne folirante. Moji roditelji su mislili kako imam gomilu ljudi da popune prazninu koja je ostala iza Houp, posebno Bridžit. Ona je plavuša poput Gvinet, sa zanosnim dupetom i holivudskim ambicijama. Ja nisam ništa od toga. Nemamo ništa zajedničko osim ulice u kojoj živimo od rođenja.

Moji roditelji su takođe imali teškoća da poveruju u moju usamljenost jer je bilo opšte poznato da se Skoti, Njegovo frajersko veličanstvo i Veliki kenjator Višeg sloja, loži na mene. To je bilo – i još uvek je – neobjašnjivo, budući da on izgleda ne razume ni jednu jedinu reč koja izađe iz mojih usta. Izgledi da ću morati da prevodim sve što prozborim delovali su mi naporno i iscrpljujuće. Nisam želela da izlazim sa Skotijem samo da ubijem vreme. On

je od tada i dokazao da sam bila u pravu tako što je kresao jednu drolju za drugom, a svakoj se ime obavezno završavalo na *i*.

Moje „prijateljstvo“ sa Bezglavom dvojkom, Mandom i Sarom, svakako nije unelo nimalo radosti u moj život, pogotovo nakon što Manda nije mogla da odoli svom prirodnom nagonu da se kresne sa Bridžitinim dečkom, a Sara nije mogla da odoli svom urođenom instinktu da to izbrblja celom svetu.

I na kraju, da sve bude još gore, gospođica Hajasint Anastasija Volis, jedina devojka za koju sam pomislila da ima nekog potencijala za prijateljstvo, pokazala se kao obična zjaka sa Menhetna, željna slave, koja se nadala da će postići verodostojnost ako bude odležala jedno ili dva tromesečja u Pajnvilu, pa posle o tome napisala knjigu, za koju se *Miramaks* zainteresovao i pre nego što je obavila proveru slovnih grešaka u rukopisu, a biće u prodaji po knjižarama širom zemlje taman za Božić.

Trauma br. 3: Moji roditelji nisu kapirali – i još uvek ne kapiraju. Kao što sam već pomenula, roditelji su mi rekli da previše burno reagujem na gubitak najbolje drugarice. Majka je mislila da energiju koju trošim na strah i zabrinutost treba da usmerim na to da postanem magnet za momke. Otac je želeo da je iskoristim da bih postala legendarna dugoprugašica. Moji roditelji nisu imali mnogo iskustva s mojom jedinstvenom vrstom srednjoškolske mizantropije iz predgrađa jer je moja starija sestra Betani bila sve što ja nisam: jednostavna, popularna i lepa kao iz tinejdžerskog magazina.

Trauma br. 4: Nisam mogla da spavam. Spopala me hronična nesаница otkako je otišla Houp.³ (Trenutno uhvatim oko četiri sata REM faze svake večeri – ogroman napredak.) Kad bi me smorilo prevrtanje po krevetu, iskradala sam se iz kuće i trčala po kraju. Ovi izleti su imali umirujuće, katarzično dejstvo. Jedino tada bi mi se razbistrio žamor u glavi.

Prilikom jedne od tih ranojutarnjih trka, saplela sam se na neki ispučen koren i slomila nogu. Više nisam bila brza kao pre. Tata

³ Engl.: *hope* – nada. Igra reči koja se često koristi u ovom romanu. (Prim. prev.)

je bio očajan, ali meni je potajno laknulo. Nikada mi se nije dopadalo što moram da pobeđujem i bila sam zahvalna što sada imam izgovor da budem bez veze.

Trauma br. 5: Moj menstrualni ciklus je nestao u akciji. Moji najnici su obustavili rad usled stresa, nedostatka sna i preteranog treniranja. Bila sam seksualno zrela koliko i prosečno dete u obdaništu.

Trauma br. 6: Razvila sam bolesnu opsesiju prema Onome koji će ostati neimenovan. Nije mi bio dečko, ali mi je bio više od prijatelja. Njemu sam mogla da kažem i ono što nisam mogla da podelim sa Houp. Kad više nisam mogla da trčim, njegov glas me je umirivao i ponovo sam zaista bila u stanju da zaspim. Čak mi se i menstruacija vratila i poželeva mi dobrodošlicu na povratku u svet puberteta.

Njegovi motivi nisu bili tako čisti kao što sam mislila. Kakav god odnos da smo imali, začet je pod lažnim izgovorom. Bila sam eksperiment. Da vidi šta bi se desilo kad bi muška drolja/narkos iz Pajnvilske gimnazije – koji je slučajno i ortak s kojim se drogirao pokojni brat moje najbolje drugarice – prišao devici štreberki. Mislio je da će priznavanje njegovih grešnih namera one sudbonosne novogodišnje večeri dovesti do oprostaja, ali to je samo pogoršalo stvar. Bila sam duboko razočarana u njega – i sebe – što sam ikad i pomislila da bi mogao da zameni Houp.

To niko ne može. Niti bi trebalo. Niti će.

treći

Kad sam išla u prvi razred, učiteljica je htela da preskočim dva razreda. Već sam znala da čitam, pišem i ne piškim u kombinezon, zbog čega sam očigledno bila godinama ispred svoje generacije.

Gospođica Mur je rekla mojim roditeljima da bih imala veći intelektualni podsticaj u trećem razredu. Mislim da je samo htela da me skloni sa očiju. Smarala sam se do bola u razredu kod gospođice Mur, a nije mi bilo teško ni da to pokažem.

„Gospođica Mur je smor! Gospođica Mur je smor!“, pevala bih neprestano.

Moji roditelji su odbacili tu zamisao o preskakanju razreda, naravno, uz argument da bi ubrzavanje mog obrazovanja imalo negativne posledice na moj društveni razvoj. Plašili su se da ću, ako budem bila dve godine mlađa od sve ostale dece, morati stalno da trpim bezbrojna zadirkivanja. Tako da, osim onih sat vremena na času brzog čitanja i matematike sa trećim razredom, ostatak školskih dana provodila sam sa decom svoga uzrasta, učeći kako da se lepo igram.

Uskoro sam pronašla način da se borim protiv dosade, usred lekcije „B“ kao „beba“ i „baba“ i „bata“. Zgrabila bih svoju debelu plavu olovku poput mikrofona i šetala po razredu sprovodeći zamišljene televizijske intervjuje, ali ne sa drugarima iz razreda sa kojima je trebalo da se zbližavam. Ne, ja bih postavljala dubokomna pitanja tabli, paprati ili bilo kom drugom neživom predmetu koji je tog dana imao šta da kaže. *Da li te golica kad pišemo po tebi? Da li bi ti više odgovaralo da te zalivamo ledenim čajem nego vodom?* I tako sam, uprkos naporima svojih roditelja, ipak na kraju postala čudakinja.

Zbog toga bih volela da su me roditelji prebacili, ako ništa drugo, a ono zato što bih imala prihvatljiv izgovor za svoju nesposobnost da se s bilo kim skapiram. Onda bi za sve bili *krivi moji roditelji!* A ovako, nemam koga da krivim osim sebe. Što je još važnije, da su me roditelji pustili da preskočim ta dva razreda, prva godina faksa već bi bila iza mene i sad bih se raspakivala na drugoj godini, a ne samo na šestonedeljnom kursu koji je *kao* fakultet, u SPECIAL-u.

Nikad zidovi od ugljenih blokova ne behu tako primamljivi! Nikad ne bejah tako opijena mirisom sredstva za dezinfekciju! Nikad slavni kamperski krevet sa dušekom od dva i po centimetra ne delovaše tako udobno! Nikad me toliko ne uzbudi pomisao na šest sati pisanja dnevno, pet dana u nedelji! Nikad ne bejah tako srećna što vidim kako mi se roditelji odvoze sa parkirališta!

Tata je i dalje ljut što sam izabrala SPECIAL umesto trkačkog kampa. Na ćelavoj glavi mu je blistao znoj besa dok je pokušavao ovo prvo da preobrazi u ovo drugo. Još uvek ima onu robustnu, mišićavu građu nekadašnjeg plejmejкера, ali kako se vukao i saplitao po kampu, poprimio je izgled čoveka čija se rekreacija svodi na vikende ispijanja piva u kuglani. Vidite, kao učenica završnog razreda, dvogodišnji kapiten i četvorogodišnji veteran školske reprezentacije, kao moćni, snažni „galeb“ Pajnvilske gimnazije, imam moralnu obavezu da treniram jače nego ikada da bih prevazišla povredu koja je prošlog proleća mome ocu obezbedila dovoljno snimljenog materijala za „Agoniju poraza Ne-baš Darlingove, deo 3. i 4.“, a oba će se za koji dan naći i u DVD izdanju.

Ako se nije bedačio zbog mene, tata je veći deo popodneva provodio pokazujući mi dobra mesta za trčanje. Ovo je vrhunski primer roditeljske neupućenosti, jer on i ne sluti da sam zbog sjajnih rezultata na završnim testovima još manje nego pre raspoložena da se znojim.

„One stepenice su ti dobre za sticanje kondicije. Obim centralnog trga otprilike je četiristo metara – možeš da vežbaš sprint oko staze. Ako budeš večerala u restoranu u južnom delu kampa, već tu možeš da izvučeš devet i po kilometara...“

Pre nego što je otišao, dao mi je plan treniranja za pet nedelja, trideset pet teških treninga koje bi nekako trebalo da ubacim između svojih seminara. A onda me poljubio u obraz i rekao: „Ako budeš sedela na guzici i razmišljala o tim umetničkim sranjima celog leta, platićeš za to u septembru.“

Hvala, tata. Volim i ja tebe. Nisam se ni trudila da mu kažem kako, sudeći po MOM DNEVNOM RASPOREDU, teško da ću imati vremena da sednem na guzicu i da se *poserem*, a kamoli da razmišljam o tome, što mi baš i odgovara. Stalno zauzeta = izbegavanje mojih problema. Bar bi on trebalo to da razume, kao neko ko skoči na bicikl i satima se vozika po Pajnvilu i okolini kad god mu ja „iskušavam granice strpljenja“.

Možda se moja mama i bavi nekretninama, ali mislim da je njen istinski poziv unutrašnje uređenje. Potpuno je upala u fazon Mar-te Stjuart. Kao i mesečara, najbolje je ne prekidati je ili bi mogla

poludeti i udaviti me onim cipelarnikom što visi iza vrata. Tako da sam je samo posmatrala kako zuji po sobi, plava kosa joj leprša, živahna poput navijačice kakva je nekad bila. Raspakovala je svu svoju odeću i sredila mi ormar tako da „dostigne svoj pun potencijal skladištenja“. Mislila je da u sobi nije „do maksimuma iskorišćen prazan prostor“ pa je premestila krevete i stolove pre nego što mi cimerka stigne i pobuni se protiv zauzimanja njene polovine prostorije.

Prošla su dva sata od prijavljivanja, a ona se još nije pojavila. Sudeći po ružičastom papiru u obliku baletske cipelice, ime joj je Meri de Paskal. S obzirom na to da je *Džesika Darling* napisano na žutom papiru u obliku olovke, rekla bih da baletska cipelica znači da je tajanstvena Meri de Paskal igračica. To je sve što znam o osobi koja će spavati na manje od trideset centimetara od mene u toku sledećih šest nedelja *razmene ideja i stvaranja uspomena sa ostalim visokomotivisanim, talentovanim tinejdžerima iz Nju Džerzija... Stotinu glumaca, pevača, igrača, muzičara, vizuelnih umetnika i pisaca koji će oblikovati kulturni pejzaž u godinama koje dolaze*.

Pošto je Bridžit jedina učenica Pajnvilске gimnazije, osim mene, koja je primljena na ovaj *izrazito takmičarski, nacionalno priznat program*, prilično je nemoguće nasesti na svu tu retoriku iz brošure u fazonu tra-la-la, menjamo-svet. Bridžit bi radije oblikovala svoje dupe nego kulturni pejzaž.

MIJAAAUU! Ima li još štogod za moje kandže?

Bridžit je još uvek uvređena zbog moje odluke da ne budem s njom u sobi. Kad je otkrila da smo obe primljene, automatski je pretpostavila da ćemo biti zajedno, ispoljivši onu posebnu vrstu naivnosti koja je ponekad pravo osveženje – ali češće ume da nervira – u ovom ciničnom svetu.

„Zar ne želiš da stekneš neku *novu* drugaricu za ceo život?“, rekla sam, namerno je gađajući u slabu tačku, a to je njena nepokolebljiva potreba da se „povezuje“ s ljudima.

„A ti kao želiš?“

Valjan argument. Ali nisam nameravala da popustim. I tajanstvena Meri de Paskal je bolja od izvesnosti života sa Bridžit. Znala sam tačno na šta bi mi leto ličilo da stanujem s njom. Dok se nisam

zbližila sa Houp u osnovnoj školi, provela sam prvih četrnaest godina svog života glumeći smotanu najbolju drugaricu glavnoj zvezdi u liku Bridžit, znate, duhovitu sporednu ulogu čija prosečna pojava izgleda poput trola kad se nađe u kadru sa blistavom, natprosečnom lepoticom. Kao Lili Tejlor u *Kaži bilo šta*. Ili Lili Tejlor u *Mističnoj pici*. Ili Lili Tejlor u bilo kojem filmu.

Ali nisam imala bogzna kakve koristi od toga što sam je odbila. Ovaj dom ima četrdeset soba na četiri sprata. A opet, zar je ikakvo iznenađenje što je Bridžit smeštena samo dve sobe dalje od moje?

„Možeš da me ignorišeš, ako hoćeš“, rekla je nadureno.

Trebalo bi više da poštujem Bridžit jer se na program za glumu prijavilo više kandidata nego na sve ostale, ali verovatno neću. Ljuta sam na nju što mi je upropastila ono što je trebalo da bude *moje* letnje izgnanstvo. Napuštanje pajnvilskog društva imalo je neku svrhu, znate. Ovo je trebalo da bude moja proba za koledž, moja jedina prilika da vežbam prikazivanje svoje ličnosti sa neke privlačnije i/ili zabavnije strane, da stvorim neku alternativu „pravoj meni“. Mogla sam da ispeglam sve te uvrnutosti ovog leta pa da ne moram da trošim ni tren pravog života na koledžu.

Na primer (a ovo je samo primer, jedna od mnogih mogućnosti), mogla sam pisati erotsku literaturu i preobraziti se u Anais Nin njudžerzijskog predgrađa i san svakog robijaša. Niko ne bi znao da to nije tako niti bi se preispitivala moja autentičnost. Mislim, koja bi bolesnica, gladna pažnje, izmislila celokupan novi identitet samo iz rasonode? O, da. Tačno. Ona koja hoće da mazne ugovor za knjigu, ponudu za film i obaveštenje o prijemu na Harvard. Niko drugi do trula, prevrtljiva, bogata naslednica, gospođica Hajasint Anastasija Volis lično. Bljak.

Šteta što Bridžitina patološka iskrenost meni potpuno onemogućava takvu privremenu promenu imidža. Prosto mogu da je zamislim kako me na sav glas provaljuje pred kolegama na SPE-CIAL-u: „Džes je *devica*. Ono, kao, šta ona zna o nagloj, pulsirajućoj strasti?“

Iako se ne radujem što ću trošiti energiju na ignorisanje Bridžit celog leta, jedva čekam sve ostale mogućnosti koje mi se otvaraju

odlaskom iz Pajnvila, uglavnom – koliko god mrzela da priznam jer je to podleganje mojim najnižim ženskim namerama – zbog prilike da upoznam nekog magnetski privlačnog, prepametnog dečka koji će jednom za svagda dokazati da izvesni učenik Pajnvilske gimnazije, Onaj koji će ostati neimenovan, nije pokupio svu pamet i magnetizam ovog sveta.

peti

Prva dva dana SPECIAL-a posvećena su „orijentaciji“, tokom koje bi trebalo da se upoznamo s ljudima i naviknemo na kamp. Umesto da nas jednostavno puste da se sami upoznajemo s ljudima, prirodno i spontano, sile-na-vlasti organizuju mukotrpne događaje poput sinoćnjih aj-se-upoznamo igara.

Upravo u toku ASU igara, ugledala sam lice čistog zla. Nosila je plavu senku za oči i drečavoružičaste helanke od spandeksa a odazivala se na ime Pemi. Imala je kosu kao u sapunicama iz osamdesetih i dobro uvežbanu razdraganost koja me smesta podsetila na Brendi – znate, školskog „eksperta“ za mentalno zdravlje s kojom sam imala nekoliko susreta prošle godine. Kunem se da su pajnvilska stručna savetnica i Pemi hirurški razdvojene na rođenju, a samo jedan mozak podeljen među njima. Pemi je jedna od nastavnica na programu glume (blago, blago Bridžit), ali sinoć je bila „vođa igre“, neka vrsta sudije u ovim blesavim igrama. Njene osnovne dužnosti su bile: 1) Da viče *ju-huu* u nepravilnim vremenskim razmacima 2) Da izvikuje pravila sledeće ASU igre 3) Da zvizne signal za početak plastičnom pištaljkom u obliku – neobjašnjivo – tukana. Na primer:

„*Ju-huu!* Pronađite ama baš svaku osobu na programu koja je rođena istog meseca kad i vi! Sad!“

Zviiiiz!

Onda bih ja morala da tražim baš svaku osobu na programu koja je rođena istog meseca kad i ja sve dok se svih stotinu nas ne podeli u prikladne zodijačke grupacije. Ili:

„*Ju-huu!* Plešite dupe-uz-dupe sa nekim ko ima majicu iste boje, ali nije iz grupe rođenih u vašem mesecu! Sad!“

Zviiiiz!

A onda bih ja morala da plešem dupe-uz-dupe s nekim ko takođe nosi belu majicu, ali *nije* rođen u januaru.

I tako tri sata.

Nema šanse da nas nateraju ovo da radimo u toku orijentacije brucoša sledeće godine, je l' tako? Ne vidim kako će ovo da nam pomogne da se uklopimo. Teoretski, trebalo bi da saznaš kako se ko zove i da postanete prijatelji do kraja života. Sinoć sam bukvalno stupila u kontakt sa polovinom klinaca odavde, ali kako se, do đavola, od mene očekuje da razlikujem svoje partnere sa plesa dupe-uz-dupe? Da li bi trebalo nasumično da trljam dupe o ljude da vidim da l' su nam se bulje već zbližavale? „Da, jedinstvena muskulatura tvog dupeta zaista deluje poznato. Sad te se sećam!“ Ma važi.

Sad kad pomislim, sudaranje guzica slučajno beše prikladan uvod u zabavu koja nas očekuje u toku sledećih mesec dana. Jer prećutni cilj velike većine učenika na SPECIAL-u jasno se otkrio, i mnogo je direktniji od onog sranja o obogaćivanju koje se navodi u brošuri: KRESNUTI SE.

U tom cilju, devojke s mog sprata posvetile su mnogo vremena izboru Sedmorice srećnih, što je zvanična oznaka za najpoželjnije tipove na programu. Devojke su brojnije od momaka, 72 na 28, tako da je konkurencija oštra. SPECIAL je raj za hetero momke kojima je zanimanje za umetnost u njihovim srednjim školama neumitno donelo povike „Pederu!“ i ostale homofobične muke. Ovo im je prilika da zablistaju. Ali čak i nakon što su u obzir uzete njihove nevolje, samo sedmorica su ušla u najuži izbor. Blago njima, zaista. Neblago meni. Vidite, ja sam ostvarila kontakt dupetom-na-dupe sa svakim od Sedmorice srećnih i nijednom nije planula ljubavna iskra među gluteusima.

Evo, na primer, „frajer sa vokalne muzike“ Derek. Samo pominjanje moga imena inspirisalo ga je da raspali verziju pesme Rika